

LA GRALLA

AVISOS Y SUSCRIPCIONS
SARANDI 203
AL COSTAT DEL CORREO

PERIÓDICH SENMANAL Y LITERARI

SUSCRICIÓN ADELANTADA
Ciutat ps. 0.50
Campanya » 0.60
Exterior » 0.70

LA GRALLA

MONTEVIDEO, 13 SETEMBRE DE 1885

ESpanya

Ja may podrá gent estranya
Tacar d' ESPANYA 'l bon nom
Primer s' enfonse la ESPANYA!
Primer que *muyra tothom!!*

CLAVÉ.

Telégramas de procedencia duptosa, consideracions ambigüas é incomprendibles, vacilacions danyosas y antipatrióticas: tals son las novas que dia á dia, hora per hora, se reben de nostra aymada Espanya.

En las intrincadas suposicions á que's pres-tan tan contradictorias novas, sembla que la política, la ambició mesquina de seguir ocupant puestos en las altas esferas gubernamentals, fá oblidar á alguns mals espanyols lo bon nom de la patria, sa immaculada hon-sa per ningú trepitjada y que tan torpe com rastrement acaba d' insultar l' Alemanya.

Si tenim en compte l' amor vehement que lo poble espanyol ha sentit sempre y sent per la patria, no comprenem que hi haje homes que tingan sanch espanyola en sas venas y s' atreixin á parlar de transaccions quant se tracta d' una reliquia tan sagrada com es la integritat d' Espanya.

Reflexionem ab sang freda tot lo que ha passat, si sang freda 's pot tenir quan se veu un vil lladre qu' aprofita l' ocasió de la debilitat y contrarietats del que và á robar, pera portar á cap son repugnant crim.

Qué vol l' Alemanya? Ab un descaro y cinisme inaudits, ni siquiera cubrintlos ab

aquellas formas diplomáticas que á voltas fan veurer á lo *despullat* com afortunat ab lo que l' hi arrebatan, ha declarat teminantment que si Espanya no prova mes drets als alegats com que las illas Carolinas li perteneixen, no li reconeixia cap dret de possessió y que per lo tant las ocuparia...

Y las ha ocupat, enarbolant á las illas Carolinas son pabelló, y ¡Déu de Déu! han tingut que mirarho pacientment los valents marinos espanyols que sols inclinan son altiu front devant las imatges pátrias de Churruca, Gravina y Mendez Nuñez, y rotjos de vergonya, pera complir *ordres superiors*, han sofert l' infamant ultratje de veurer la nostra bandera humillada per piratas de Bismarck. Malahidas sian las *ordres superiors* que feren tal afrenta al penó espanyol, y gloria eterna als braus marinos que volguent salvar son nom, declararen que romperian lo foch si no tenian una prompte contestació del mal patriota, del indigne govern que permet que insultin á Espanya y parla de transaccions deshonrosas y pensa ab arbitratjes encar mes deshonorosos.

¿Necessita Espanya que cap nació, per poderosa que sia, discuteixi los drets incontestables que té sobre tot lo que l' esfors de sos famosos navegants descubriren pera posarho als peus de sa patria? Sombra venerada de Villalobos, gloria de la espanyola terra, humillat avergonyida devant del sangrent afront que volen ferte *politichs* que no pensen mes que en conservar sa posició y oblidan, al volguer transigir, tas lluytas, ta perseverancia y esforsos pera conquerir las illas Carolinas! Ah! donalshi tú, esforsat navegant, lo calificatiu que mereixen; pero que t' ompleni al menys de satisfacció al veurer que lo poble espanyol, lo invicte poble de Sagunto, Numancia, Girona y Saragossa, la valenta rassa d' aquells patriotas que derramaren sa gene-

rosa sanch pera defensar ton nom, los que tot ho sacrificaban per la patria, s' han aixecat com un sols home pera venjar las injurias de la ambiciosa Alemanha.

Baldó etern d' ignominia caurá sobre la nació que aprofita las continuadas desgracias d' inundacions y terratremols qu' han assolat á Espanya, y qu' avuy que lo flagell aterrador del cólera fa estragos en sa població, se llansa sobre ella com famélich corb pera saciar sa fam de rapinya!

Bismarck cregué que lo poble espanyol estaria ensopit per las desgracias que desde llarga data han fet d' Espanya un camp de miseria y dol, y deixeria impunible á sos instints de rapacitat, un atentat á l' honor de la terra clásica de l' Independencia. Tal vegada pensá qu' Espanya estava abatuda y que ni una feble protesta faria á la que 's considera la primera potencia d' Europa y qu' ara ha demostrat esser la mes petita; mes En Bismarck no sapigué coneixer que lo poble espanyol te que defensá quelcom de més que son territori y sa honra jamay per cap nació trepitjada, té que defensá mentres existeixi un sol ibèrich, mentres aleni un de sos fills, l' honrés legat de sos antepassats de no permetre que cap estranger posi los peus en sa terra, y la valenta y entussiasta actitud de tot lo poble espanyol, ha demostrat que no ha degenerat sa rassa y que 'ls que avuy aixecan sa potentia veu pera protestar y demanan la guerra pera venjar las ofensas, no contan lo nombre del ecsercit encara que siga lo primer del nom, porque á sos fills, nudrits ab l' odi inextingible contra l' invassor, los hi sobra coratje pera lluytar contra tot poder que vulga enjunyirlos al carro d' oprobis vasallatje.

Conti l' Alemanha qu' en cada espanyol trovará un enemich irreconciliable y gelós com el que mes de la honra de sa patria, y que solsament será senyora de Espanya ó de calsevol espay de terra que poseheix, quan no existirá un sol espanyol pera combatre com ho feyan los seus avis en lo Bruch, Bailen y Talavera.

ENRICH RAFOLS

¿....?

LA GRALLA, fou lo primer periódich qu' en aquesta ciutat, dongué un xich de llum pera

poguer veurer lo camí que seguian las cosas entre Espanya y Alemanha, basantse en las contradictorias novas telegráficas, que 'ns venent de la península.

Avuy, tenim ganas de donar un poch mes de forsa á nostra fanal, pera que 's veije un xich mes clar l' embrull que 'ns té á tots ab justa ansietat.

Nostre llejidors, recordarán bé, l' anada de lo senyor Cánovas del Castillo, á los banys de Carlsbat, en los que tingué la *felicitat* de trovarhi á son amich lo senyor Bismarck.

Donchs be, en aquella trovada tan casual, se vá tractar *nada menos*, que de la desmembració de França, tocant en aquesta repartició la Niza y Saboya á l' Italia, lo Rosselló y la Cerdanya francesa á l' Espanya; l' Alemanha per la seva part pendria lo que podria terras ensá de sa frontera.

Aquest era lo pacte, en premi de l' que, Espanya seria nomenada nació de *primer órden* y l' Alemanha protejiria ab tot son valiment, l' afiansament de lo Rey Anfós, en lo trono rovellat *de sos majors*.

Aquest plan fou descobert, y 'n tingueren esment los governants de França y los partits lliberals y republicans d' Espanya.

Los banys també, donaren pretest á alguns de los primers y á los capiscols de los diferents grupos en qu' están dividits los segons, pera troverse en Biarritz y contractar una revolució que debia derrocar á lo Rey Anfós y acabar per sempre més ab lo trono d' Espanya.

A son torn sapigué la trama donya Isabel, mare de lo Rey, resident en Paris, y á correuita aná á Madrit á notificá á son fill lo perill en que 's trobaba. A las horas deixá Cánovas lo ministeri sense crissis, com tothom recordará y puijá lo ministeri Sagasta. L'ambició de aquest polítich desbaratá los plans de Biarritz.

No tardá en venir lo célebre viatge de Dⁿ Anfós á Alemanha, ab excusas certas ó no certas, d' anar á buscar la pau que habia fugit de sa casa.

Nosaltres no sabem si fou aixó sol lo que lo va fer anar á Alemanha, mes lo que hi ha de cert, es que va tornar fet coronel d' hulsans, y al poch temps l' hi pagá la visita lo princep imperial d' Alemanha. Aneu lligan caps, y penseu ben madurament lo que de

tot aixó se 'n pot treurer! Nosaltres no volem dir que las cosas vingan de tan lluny, res de dirho, emperó ningú 'ns ho treu de la barretina y si no ho dihem, pensem, que be podria esser que la necessitat de afiansar lo trono bamboleijant de la dinastia Borbónica, portés á la política d' En Cánovas del Castillo, no direm á vendrers á la pàtria, perquè cap polítich pot vendrers á un poble com l' espanyol, mes si, á portarlihi dificultats tan embrolladas, que fan necessari que la gelosia que la nació espanyola sent per sa independencia, enardeixi la sanch de los nets de Viriato Pelayo, Sartori, Padilla y Clarís y de los fills de los héroes de la guerra de l' any vuit, los mateixos que 'n Castillejos, Sierra-Bullones y Wad-Rás, regaren ab sa sanch generosa la terra del Marroch, y aixecantse tots com un sol home, exigeixint del que tingué l' osadia de insultar lo bon nom de la patria, la reparació á que té dret la hidalguía y noble orgull d' Espanya.

PATRIA

LO CANT DELS MONTANYESOS

Montanyés; per l' aspre serra
ressonan los corns de guerra.
¿Sentiu?... ¡Sentiu!...
¡Com brandejan las campanas
trencant la pau de las planas!
¿Oiu?... ¡oiu!...

Via fora! desseguida:
montanyés, la pàtria 't crida.
¿Qui á sa veu no acudirá?
Gent fellona y malehida
vol avuy robarns la vida,
nostra pau y llibertat.

Dormi l'arada:—jegui la rella,
las fals si séga— ségui caps:
rascles y aixadas— repós disfrutin,
sols las destrals— fém treballar

Roures y alsinas— en pau deixemne,
per estellarlos— tenim tirans.

Ab sang rentemne— rovellats ferros,
sos talls osquemlos— destraltant carn.

¡Ay del que caygui— baix nostra grapa!
¡Ay del que embrassi—nostre ayrat bras!
Mata degolla— arreu s' escolti;
lluny la planyensa.— Firam; firam!

Fém lluminarias— cremant las vilas,
qui més morts fassi— més bo será;
sian de festa— los cants de guerra.
Desperta ferro!— Minyons avant.

Malahit sia qui— enrera guayte!
llum de tempesta— n' es nostre pas;
destrals endoyna— y avall com la aygua,
fills de la serra— Firam; firam!—

Y empunyant picots y rellas
desbordats prenen lo plá
com torrent que trau de mare
lo espatech del temporal.
Via fora! 'l bronze crida
pàtria, pàtria: brama ayrat
tot lo lloch com un sol homme
esglayant los cors més braus.
Sant Jordi: desperta ferro,
montanyesos, sempre avant!
Per la pàtria mori' es viure.
¡ Catalunya y llibertat!

EDUART VIDAL.

LOS COMPANYS DE SERTORI

Devora d' Ausa, d' un bosch á dins,
Sentats y tristos entre los pins,
Del lás Sertori soldats forçuts
Ben clar se diuhen sense parlar:
—¡Ja no hi há pàtria; ja som retuts!—
Y la vergonya no 'ls vol matar.

La nit es negra, com son dolor;
Del vent que passa s' ou lo remor
Brunzint pe 'ls arbres, y un vell, que 'l sent
Molt baix mormola:—Plorós está.
Companys, oiulo, que compta 'l vent
La mort traydora del capitá.—

Un legionari contesta trist:
—Al lás Sertori morir no he vist. —
—Aquella tarde, diu un soldat,
Dos cops va dirme «soldat fidel.»—
—Aprop sa tenda, com encisat,
Respon un altre, mirava al cel.

—Son crit d' ajuda, quan va morir;
Diu un decuri, lo vatx sentir,
Y encara, ointlo, se 'm trenca 'l cor.
Pe 'l fals Perpena va ser venut!—
Y tots exclaman:—¡Sertori es mort!
¡Plorém la pàtria, l' honor perdut!

—Ja res nos resta,—diu un soldat.
Respon un altre:—Roma ha guanyat,—
Y s' ou bronzirne més fort lo vent.
—Nostras victorias perdudas son.
¡Adéu Iberia!—cridar se sent;
Y un vell pregunta: ¿Que hi fem al mon?

Ningú contesta, restan callats,
Creuhats los brassos, los caps baxats,
Y 'l vent, que passa xiula més fort.
—Pera ser lliures tant sols podém,
Diu un, refugi trová' en la mort,—
Y tots responen:—Morir debém.—

—Morím, un crida, morím aquí
Ahont al naixer lo sol vegíl—
—¡Ay! sospirantne, diu un soldat;
¡Dolsa Salauris, ja no 't veuré!—
Y un legionari:—Tot ha finat,
Crida, y á Emporis no tornaré. —

—Santa Barcino, pàtria del cor,
May més ab joya veuré ton port;—
Mormolan altres.—¡Morím aquí!—
Tots cridan, y alsan, fent sagrament,
Las mans en l' ayre, y 's sent bronzí',
Blincant los arbres, més fort lo vent.

--Ma pàtria es Grecia, m' aymía l' art,
Y al mon per sempre vull recordar,
Prenent un marbre, los diu un grech,
Del gran Sertori la negra sort,
Se heróica 'historia, sa gloria, 'l prech
Que diu nostr' ànima, donantnos mort.—

D' una dezena lo capitá
Li dicta:—«Ab ferro mort se van dá'
»Del brau Sertori soldats forçuts,
»Car desitxavan morir com ell
»Y no volian viurer retuts.»—
Y graba 'l marbre lo curt coltell.

Lo grech trevalla sense parar,
Los golps que dóna s' ouhuen sonar,
Lo vent s' escolta més fort bronzir,
No llú una estrella,tot es foscó,

Y tots mormolan:—Debém morir,
¡Adéu per sempre, gloria y amor!...—

De sa estimada l' amor fidel
Los uns recordan, mirant al cel;
Volan los altres, ab l' esperit,
Cap á sa terra, cap á sa llar;
Sempre trevalla lo grech ardit,
Los colps que dóna s' ouhen sonar.

—¡Adéu per sempre, mare del cor!
Un jove crida, ploréu ma sort.—
—La meva es morta, respon un vell,
Y avuy vers ella, se 'n vá son fill.—
Lo grech trevalla, de son coltell,
Quan lo colp dóna, se veu lo brill.

—May més la febra del fort combat
Tornará á encéndrem',—diu un soldat,
— May més la joya del campament,
Diu un atlétich centurió,
Veuré.—Y escoltan bronzir lo vént
Y 's sent del marbre lo sech ressó.

Als pins salvatges tots recolzats,
Creuhats los brassos, los caps baixats,
Remembran glorias, ditxas y amor;
Lo grech trevalla, negra es la nit,
Mes no tant negra com son dolor.
—Ja es fet,— esclama lo grech ardit.

—¡ Adéu, Iberia!... se sent cridar;
A nostra pàtria per deslliurar
Com forts lluytarem; morim com braus.
Adéu, Iberia! tornan á dir,
Los que no volen may ser esclaus,
Pàtria, 't saludan ans de morir. —

Y tots empunyan los curts coltells,
Y alsan los brassos joves y vells.
De «¡Pluton, rébnos!» se sent un crit;
Ja llú de l' auba lo llum brillant:
Un vell s' enfonza lo ferro al pit,
Y diu, morintse:—¡Companys, avant!—

FREDERICH SOLER (Pitarra)

LO SOMETENT

Ja 's veu l' host enemiga;
ja passa la collada;
la creu del terme, antiga,
vora 'l camí plantada,

ou mots de llengua estranya
y d' armes lo dringar.
Soldat, en hora mala
trepitjas exa terra,
que ta brunzenta bala
y 'l teu clarí de guerra
aviat tindrán resposta
á dalt del campanar.

Un ull frissós te mira,
y á cada passa teva
que compta, ruent guspira
de foch ne trau, y estreva
un cor, y va axecantse
un braç tot tremolant.
Y 'l net esmenta l' avi
y gestes grans recorda,
y mossegantse 'l llabi
ab furia mou la corda,
y 'l vent la veu s' emporta
del bronze ressonant.

Heralts de la tempesta,
los llamps y les tronades
á sa remor feresta
les bromes esbarriades
s' apilan, y esquexantse
la pedregada cau.
Axís de la campana
la fressa esferehidora.
que no es veu que demana
pregáries, ni morts plora,
ni es cántich de les festes
joyoses de la pau;

Sonant pel pla y la serra,
la vall y la montanya,
desperta un crit de guerra
que l' ayre á durl' s' afanya
per pobles y masies
d' un cor á un altre cor;
y en tota llar entrantne
los vells escons cruxexen
y cendres tot ventantne
que 'l sant caliu cubrexen,
espurnejant ne brilla
lo flam del patri amor.

Lo pare ne despenja
del clau l' arma fumada,
y al braç se li repenja
plorosa la maynada,
mentre ell esmola l' eyna

al cayre del portal.
Sos llavis al front posa
del nen que l' avia breça,
dels braços de sa esposa
desfás' á tota pressa,
y á Deu encomanantse,
se 'n va del lloch payral.

Un colp s' hi gira encara,
y sa teulada al veure,
lo plor mulla sa cara,
y 'ls ulls no 'ls ne sab treure,
fins qu' una batallada
vibrant lo fa girar.
Per gent desconeguda
petjats sos camps ne mira;
l' anyada benvolguda
trinxada veu, y, l' ira
les galtes encenentli
lo plor li fa axugar.

Y ab crits de *¡via fora!*
puja corrent la costa,
y ab pler sent que á la vora
son crit ja te resposta,
y en la roureda troba
dels seus ardit estol.
¡Quín *Deu vos guard* se donen
y quínes encaxades!
llurs cors sembla que 's fonen
ab vives flamarades,
y nova rojor colra
los fronts torrats pel sol.

¡Qué dolç y bonich troban
llavors lo seu llenguatje!
¡quín nou amor que proban
pel seu nadiu paratge!
¡lo cel de sa encontrada
tan blau no 'l veyen may!
¡La pátria! ¿Exes vessenes
que ab pluja del front regan,
llurs tombes y fossanes,
l' Esglesia hont á Deu pregan,
la casa dels seus pares,
tot ho perdrán? Jamay!

«Minyons: ¡ja ha arribat l' hora!»
plorant un vellet crida,
y ab veus de *¡via fora!*
la jovenalla ardidada
respon, y l' arma estrenyen
en llurs nuoses mans.
Y com la torrentada

que esbotza la resclosa
y l' aygua reinflada
damunt del marge 's posa
y obrint eslleivissades
salta per mil vessants;

Axís tantost se senyen,
vers l' enemich s' atañcan,
y corren y s' empeyen
y rost avall se llançan
cercant tots les dresseres
per timbes y xargalls.
Ja hñ son! Ja 'ls han fet cara
mostrantlos llur bravesa;
y la campana encara
repica ab mes feresa,
y 'l bruyt de guerra s' alsa
del fons d' aquelles valls.

Lo cor d' ira 'ls esclata
y á l' host traydora atupan,
surt foch de cada mata
y 'ls rochs la mort escupan;
apar que fins la terra
ha alçat sacramental.
¡Que brau es quan defensa
un poble 'ls seus terrossos!
Qui endogarlo pensa,
abans deu reblir d' ossos
sos camps, y ha de fer creixer
sangós son riberal.

Arreu, arreu, la forta
maynada fa sa feyna;
que 'ls manca plom... no importa,
tots duhen un' altra eyna;
y ¡ay quan los volants branden
ó enforren lo burjó!
De sanch tothom sedeja
y á dolls surt de ses venes....
Qué hi fa? Qui axís guerreja
ja may durá cadenes,
ni may farà ajupirlo
la petja d' un traydó'.

Ben cara tots la venen
sa vida, s' hi rebaten
furients, y á palms els prenen
la terra que rescatan;
y ab la rialla als llabis
se 'n van los qu' han caygut.
Y vencen los qui cauhen
perque morint reviuhen,

y desde 'l lloch hont jauhen
lo testament escriuhen
que dexa á sos nets lliures
del jou d' esclavitut.

Ab cántichs de victoria
ja les afraus retrunyen;
minvant va la cridoria,
que 'ls enemichs s' allunyan
tot malehint la terra
que axís trenca 'l dogal.
Delmats dexan sembrada
de cossos la planura,
semblant á la solada
de fruyta mitj madura
que entorn del arbre queda
després d' un temporal.

Y sa fuyta acompanya
un crit ferest d' *arrrera!*;
jarrera gent estranya!
respon l' alta cinglera;
y *arrrera!* apar que diuhen
ab sos lladruchs los cans.
Y ho diuhen les campanes
que brandan ja ploroses
pel dol de les germanes
y mares, que frissoses,
á la finestra esperan
sos fills y sos germans.

No tornen tots!... Les lloses
del cementiri obertes
demá veuréu! Esposes
y filles, les ofertes
faréu diumenge á missa;
mes ay! no us endoléu.
Les tristes batallades
ensemps son toch de gloria:
les vostres llars salvades
ja guardan nova historia
que contaréu los vespres
als nins que ara brecéu.

Oh braus! ara senteuvos
prop de la flama amiga,
lo front desassueuvos
rosat per la fadiga,
y á tota la fillada
beseu ab llabi ardent.
Y al darlos la besada,
la Patria ja esmenteulos

que avuy haveu salvada:
y baix, tot baix, digueulos
quin só fa la campana
quan toca á Sometent.

JAUME COLLELL.

PIFIAS

Com podrán veurer nostres llegidors aquest nombre l' havem dedicat tot á la pátria.

·*·

¡Desperta ferro! Per si hi ha necessitat de llensar á l' aire aquest crit de guerra de nostres avis. molts paysans nostres, han vingut á nostre redacció pera manifestarnos qu' estabban disposats á embarcarse cap á Espanya, allistantse com voluntaris pera combatre l' que titulantse amich no ha respectat l' estat per que atravesa nostre Patria.

L' insult que la Alemanyha ha inferit á Espanya, no solsament es una traidoria incalificable, sinó que mereix lo cástich qu' está acostumada á donar Espanya á tot lladre que vullga robarli l' honra.

Entre los paysans que nos han visitat, n' hi ha un, qual nom callem, que en cas que 's declari la guerra, per sa part contribuirá ab la cantitat de *mil duros* y á més pagarà un voluntari, ja qu' éll en persona no podria anarhi.

·*·

Tenim en nostre poder algunas llistas de la suscripció á favor de los coléricos d' Espanya que nos han portat varis paysans, los que no publiquem en aquest nombre per falta d' espay.

Al demanar disculpa á 'ls amichs á qual cárrech estan ditas llistas, los fem promesa de publicarlas íntegras en lo próxim nombre.

·*·

Fá uns quants dias que 's trova entre nosaltres nostre amich En Vicens Giralt, á l' que saludem coralment.

En Giralt es lo corresponsal de LA GRALLA en Uruguayana (Brasil).

L' hi desitjem una divertida estada entre nosaltres.

·*·

Lluhidíssim estigué lo ball del *Centro Ca-*

talá la nit del disapte passat, no defraudan las esperansas de las macas noyas, que adornaban lo saló ni tampoch la de los balladors. Concurrencia nombrosa y escullida. Alegria general per haber passat los assistents al ball una nit divertidíssima.

·*·

Anton Esteva, fabricant de tortells, ensiamadas, panallets, carquinyolis y *otras hierbas de pasta*, capitá general de sa fleca, per sa libérrima voluntat ordena y mana (estil de bando):

Article 1er--Tot individus que no menji en dia festiu *un mató de monja* será considerat com enemich de la Serafina de Pedralves.

Article 2ⁿ--No 's permeterán grupos de mes de cent mil personas, encara que no mes fasin muecas, devant la fleca; del contrari se veuran obligats á dejunar y quedarse ab las ganas de menjá tortells, panallets y matons de monja.

Tot contraventor á aquestas ordres será passat par la pastera dels panallets y carquinyolis.

Adicional: Cap alemany podrá considerarse ab dret d' entrar en la fleca de l' Esteva, carrer 18 de Juliol cantonada Egido.

Per autorisació,

TOR TELL Y MATÓ.

·*·

L' article que nosaltres publicarem en lo en lo nombre 12 intitulat *Los detractors del Dr. Ferran*, ha sigut traduhit y publicat per nostre col-lega *El Porteño*, de Bahia-Blanca.

Nos omplena de satisfacció, que la prempsa estrangera s' ocupi de nosaltres, lo que no fá la compatriota d' aqui, puig aquesta darre- ra ni tant sols nos revista la sortida ssnmanal.

No haviam volgut dir rés, de las felicitacions que habia rebut de varis paysans l' autor de l' article transcrit per *El Porteño*, nostre company de Redacció En Enrich Rafols, mes avuy no podem menys que deixarlas consignadas.

Agrahim á *El porteño* y las galanas paraulas que precedeixen á la benfeta traducció de nostre article.

·*·

Alabem la conducta de nostre estimát col-lega y compatriota *La España* de no avansar novas enganyant la bona fé de sos llegidors,

novas que després tenen qu'esser desmentidas. Fa bé en consignar en sas planas totes las novas certas ó no que corran, y no esplotar al públich ab noticias que á primera vista ressalta sa inexactitut.

—*—

El Indiscreto ha publicat, traduhida al castellá, la xistosa poesia de Sabater y Aribau que estampá LA GRALLA en lo nombre 14 ab lo titot d' «Un lloro, un moro, un mico y un senyor de Puerto-Rico.»

—*—

Dias passats, una velleta entrá en una botiga de robas, y demaná randa catalana igual á una mostra que duya en la má.

Lo botigué, tragué las que tenia y no trovantne la velleta, cap de igual ni semblante á la que ella volia, anava ja á sortir quant lo botigué la cridá dihentli que 'n tenia unas d' alemanyas molt parescudas, posant al mateix temps la capsa 'hont las guarda desobre lo taulell, deturant, d'aquest modo la sortida de la parroquiana, mes aquesta sensa tocarlas tan sisquera, digué:

—Dehuen esser de cotó.

—L' hi puch garanti' que son de fil, digué l' amo de la tenda.

—Ara menys las vull,—afeixi la velleta sortin de la botiga.

Aquest fet histórich, nos dona á entendre qu' Espanya té moltas simpatías en aquest país y que aqueixas se demostran, quant y ahont hú menys se pensa.

—*—

Es tan gran l' entussiasme que reina entre los Espanyols tan d' aquí com de Campanya, ab motiu de l' afront que l' Alemanya acaba de fer á la bandera é integritat de la pátria, que tots están unánimes en condemnar las vacilacions del govern y lo rey, sentne també opinió general que no hi ha mes traydors á la pátria qu' aqueixos.

L' ardiment patriórich que enardeix á tot bon espanyol, nos fa creurer que si 's declara la guerra, serán molts los que anirán á defensar la integritat d' Espanya, donant d' aquest modo una llisó de patriotisme al felló govern que prefereix lo domini personal á la conseryació de la patria.

—*—

A la hora d' entrar nostre número en má-

quina (7 del vespre), que havem demorat esperant alguna nova important pera comunicarla á nostres llegidors, no s' habia rebut cap telégrama interesant d' Espanya, y si 'ns atenim á las darreras novas l' horison 's presenta bastant oscur y fa creurer en la proximitat d' una tempesta.

L' Alemanya no vol abandonar las illas y Espanya no pot permetre que ningú ocupi la mes petita part de son territori.

SUSCRIPCIÓ

Pera los damnificats de lo cólera en Espanya, qual producte será enviat al Dr. Ferran pera que lo distribueixi entre las familias més necessitadas.

Suma total. . . . \$ 225.82

Segueix oberta la llista de suscripció.

VUYTS Y NOUS

—Cotxero, crida un senyor, prenent un cotxe de plassa, pels barris del Portal Nou: al poble Sech.

—Fassi 'l favor de no cridar.

—Quin inconvenient hi ha?

—Que no veu que si 'l caball arribés á sentirlo, no podria arrencarlo?

—*—

Estaba un malalt á l'última agonia, y la séva dona va preguntarli:

—Jepet ¿quin es lo teu últim desitj?

—¡Viure! va respóndre 'l malalt ab véu débil.

—Vaja, home, vaja, sembla mentida qu' encara tingas ganas de fer brometa.

—*—

Mireu si 'n ténen de cos los vins de casa l' Aymar que l' altre jorn vatx trovar que 'n surtia 'l senyor Ambrós.

Content com gos ab un os me va dir tot aixirit:

—L' hi juro qu' aqueixa nit hi haurá una revolució, puig jo tinch.. molta caló y ara m' en vatx cap al llit.

LO CEGO